

▮ Note Bibliografice

Poezele luminii (1919)

1. Eu nu strivesc corola de minuni a lumii
2. Lumina
3. Vreau să joc
4. Pământul
5. Gorunul
6. Mugurii
7. Din părul tău
8. La mare
9. Noi și pământul
10. Liniște
11. Frumoase mâni
12. Nu-mi presimți?
13. Lumina raiului
14. Trei fețe
15. Martie
16. Eva
17. Izvorul nopții
18. Ghimpii
19. Stalactita
20. Dorul
21. Vei plânge mult ori vei zâmbi?
22. Melancolie
23. Stelelor

Pașii profetului (1921)

1. Pan
2. Amurg de toamnă
3. Veniți după mine, tovarăși!
4. Vară
5. În lan
6. Dați-mi un trup, voi munților
7. Flori de mac
8. Tămâie și fulgi
9. Strigat în pustie
10. Moartea lui Pan

În marea trecere (1924)

1. Către cititori
2. Psalm

3. În marea trecere
4. Pluguri
5. Călugărul bătrân îmi șoptește din prag
6. Bunătate toamna
7. Din cer a venit un cântec de lebedă
8. Sufletul satului
9. Amintire
10. Cuvântul din urmă

Lauda somnului (1929)

1. Biografie
2. Somn
3. Paradis în destrămare
4. Noapte extatică
5. Tăgăduiri
6. Încheiere

La cumpăna apelor (1933)

1. Lumina de ieri
2. Cântăreți bolnavi
3. Întrebări către o stea
4. La cumpăna apelor
5. Țară

La curțile dorului (1938)

1. La curțile dorului

Nebănuitele trepte (1943)

1. Cântec pentru anul 2000

Corăbii cu cenușă

1. Suprema ardere
2. În noapte undeva mai e

Cântecul focului (1945 - 1957)

1. Văzduhul semințe mișca
2. Glas în paradis
3. Umblăm pe câmp fără popas
4. Cântecul focului
5. Strofe de-a lungul anilor
6. Iubire
7. A fost cândva pământul străveziu

Ce aude unicornul (1957 - 1959)

1. Ce aude unicornul
2. Catrenele fetei frumoase
3. Catrenele dragostei
4. Drumeție
5. Înscricție pe o casă nouă
6. Iarbă
7. Cântec în doi
8. Oglinda din adânc
9. Lauda suferinței

Poemele luminii (1919)

Lumina

Lumina ce-o simt
năvălindu-mi în piept când te vad,
oare nu e un strop din lumina
creată în ziua dintâi,
din lumina aceea-nsetată adânc de viață?

Nimicul zăcea-n agonie
când singur plutea-ntuneric și dat-a
un semn Nepătrunsul:
"Să fie lumină!"

O mare
și-un vifor nebun de lumină
facutu-s-a-n clipa:
o sete era de pacate, de aventuri, de doruri, de patimi,
o sete de lume și soare.

Dar unde-a pierit orbitoarea
lumină de-atunci - cine știe?

Lumina ce-o simt năvălindu-mi
în piept când te vad - minunato,
e poate ca ultimul strop
din lumina creată în ziua dintâi.

Vreau să joc!

O, vreau să joc, cum niciodată n-am jucat!
Să nu se simtă Dumnezeu
în mine
un rob în temniță - încătușat.
Pământule, dă-mi aripi:
săgeată vreau să fiu, să spintec
nemărginirea,
să nu mai văd în preajmă decât cer,
deasupra cer,
și cer sub mine -
și-aprins în valuri de lumină
să joc
străfulgerat de-avânturi nemaipomenite
ca să răsuflă liber Dumnezeu în mine,
să nu cârtească:
"Sunt rob în temniță!"

Pământul

Pe spate ne-am întins în iarbă: tu și eu.
Văzduh topit ca ceara-n arșița de soare
curgea de-a lungul peste miriști ca un râu.
Tăcere apăsătoare stăpânea pământul
și-o întrebare mi-a căzut în suflet până-n fund.

N-avea să-mi spună
nimic pământul? Tot pământu-acesta
neindurător de larg și-ucigător de mut,
nimic?

Ca să-l aud mai bine mi-am lipit
de glii urechea - indoielnic și supus -
și pe sub glii ți-am auzit
a inimei bătaie zgomotoasă.

Pământul răspundea.

Gorunul

În limezi depărtări aud din pieptul unui turn
cum bate ca o inimă un clopot

și-n zvonuri dulci
îmi pare
că stropi de liniște îmi curg prin vine, nu de sânge.

Gorunule din margine de codru,
de ce mă-nvinge
cu aripi moi atâta pace
când zac în umbra ta
și mă dezmiierză cu frunza-ți jucăușă?

O, cine știe? - Poate că
din trunchiul tău îmi vor ciopli
nu peste mult sicriul,
și liniștea
ce voi gusta-o între scândurile lui
o simt pesemne de acum:
o simt cum frunza ta mi-o picură în suflet -
și mut
ascult cum crește-n trupul tău sicriul,
sicriul meu,
cu fiecare clipă care trece,
gorunule din margine de codru.

Mugurii

Un vânt de seară
aprins sărută cerul la apus
și-i scoate ruji de sânge pe obraji.
Trântit în iarbă rup cu dinții-
gândind aiurea-mugurii
unui vâstar primăvărat.

Îmi zic: "Din muguri
amari înfloresc potire grele de nectar"
și cald din temelii tresar
de-amarul tinerelor mele patimi.

Din părul tău

Înțelepciunea unui mag mi-a povestit odată
de-un val prin care nu putem străbate cu privirea,
păienjeniș ce-ascunde pretutindeni firea,
de nu vedem nimic din ce-i aieva.

Și-acum, când tu-mi îneci obrazii, ochii
în părul tău,
eu, amețit de valurile-i negre și bogate
visez
ca valul ce prefăce-n mister
tot largul lumii e urzit
din părul tău -
și strig,
și strig,
și-ntâia oară simt
întreaga vrajă ce-a cuprins-o magul în povestea lui.

La mare

Vițe roșii,
vițe verzi sugrumă casele-n lăstări sălbatici
și vânjoși-asemene a unor plopî ce-și
strânâg în brațe prada.
Soarele în răsărit-de sânge-și spală-n mare
lancile, cu care a ucis în goană noaptea ca pe-o fiară.
Eu
stau pe țărm și-sufletul mi-e dus de-acasa.
S-a pierdut pe-o cărăruire-n nesfârșit și nu-și gasește
drumul înapoi.

Noi și pământul

Atâtea stele cad în noaptea asta.
Demonul nopții ține parcă-n mâni pământul
și suflă peste-o iască
năprasnic să-l aprindă.
În noaptea asta-n care cad
atâtea stele, tânărul său trup
de vrăjitoare-mi arde-n brațe
ca-n flăcările unui rug.
Nebun,
ca niște limbi de foc eu brațele-mi întind,
ca să-ți topesc zăpada umerilor goi,
și ca să-ți sorb, flămând să-ți mistui
puterea, sângele, mândria, primăvara, totul.
În zori când ziua va aprinde noaptea,
Când scrumul nopții o să piara dus
de-un vânt spre-apus,
în zori de zi aș vrea să fim și noi
cenușa,

noi și - pământul.

Liniste

Atâta liniște-i în jur de-mi pare că aud
cum se izbesc de geamuri razele de lună.

În piept
mi s-a trezit un glas străin
și-un cântec cânta-n mine-un dor
ce nu-i al meu.

Se spune că strămoșii cari au murit fără de vreme,
cu sânge tânăr înca-n vine,
cu patimi mari în sânge,
cu soare viu în patimi,
vin,
vin sa-și trăiască mai departe
în noi
viața netrăita.

Atâta liniște-i în jur de-mi pare că aud
cum se izbesc de geamuri razele de lună.

O, cine știe - suflete,-n ce piept îți vei cânta
și tu odată peste veacuri
pe coarde dulci de liniște,
pe harfă de-ntunerie - dorul sugrumat
și frânta bucurie de viață? Cine știe?
Cine știe?

Frumoase mâni

Presimt:
frumoase mâni, cum îmi cuprindeți astăzi cu
căldura voastră capul plin de visuri,
așa îmi veți ține odată
și urna cu cenușa mea.

Visez:
frumoase mâni, când buze calde îmi vor sufla

în vânt cenușa,
ce-o s-o țineți în palmi ca-ntr-un potâr,
veți fi ca niște flori,
din care boarea-mprăstie - polenul.

Și plâng:
veți fi așa de tinere atunci, frumoase mâni.

Nu-mi presimți?

Nu-mi presimți tu nebunia când auzi
cum murmură viața-n mine
ca un izvor
năvalnic într-o peșteră răsunătoare?

Nu-mi presimți văpaia când în brațe
îmi tremuri ca un picur
de roua-îmbrățișat
de raze de lumină?

Nu-mi presimți iubirea când privesc
cu patima-n prăpastia din tine
și-ți zic:
O, niciodata n-am vazut pe Dumnezeu
mai mare!?

Lumina raiului

Spre soare râd!
Eu nu-mi am inima în cap,
nici creieri n-am în inimă.
Sunt beat de lume și-s pagân!
Dar oare ar rodi-n ogorul meu
atâta râs fără de căldura raului?
Și-ar înflori pe buza ta atâta vrajă,
de n-ai fi frământată,
Sfânto,
de voluptatea-ascunsă a păcatului?
Ca un eretic stau pe gânduri și mă-ntreb:
De unde-și are raiul -
lumina? - Știu: Îl luminează iadul
cu flăcările lui!

Trei fețe

Copilul râde:
"Înțelepciunea și iubirea mea e jocul!"
Tânărul cântă:
"Jocul și-nțelepciunea mea-i iubirea!"
Bătrânul tace:
"Iubirea și jocul meu e-nțelepciunea!"

Martie

Din caier încălțit de nouri
toarce vântul
fire lungi de ploaie.
Flusturatici fulgi de nea
s-ar așeza-n noroi,
dar cum li-e silă -
se ridică iar
și zboară sa-și găsească
cuib de ramuri.
Vânt și-i frig -
iar mugurii
prea lacomi de lumină
își zgulesc acum
urechile în guler.

Eva

Când șarpele întinse Evei mărul, îi vorbi
c-un glas ce răsună
de printre frunze ca un clopot de argint.
Dar s-a întâmplat că-i mai șopti apoi
și ceva la ureche
încet, nespus de încet,
ceva ce nu se spune în scripturi.

Nici Dumnezeu n-a auzit ce i-a șoptit anume
cu toate că asculta și el.
Și Eva n-a voit să-i spuna nici lui Adam.
De-atunci femeia ascunde sub pleoape o taină
și-și mescă geana parca-ar zice
că ea știe ceva,
ce noi nu știm,
ce nimenea nu știe,
nici Dumnezeu chiar.

Izvorul nopții

Frumoaso,
ți-s ochii-așa de negri încât seara
când stau culcat cu capu-n poala ta
îmi pare
că ochii tăi, adânci, sunt izvorul
din care tainic curge noaptea peste văi
și peste munți și peste seșuri
acoperind pământul
c-o mare de-ntuneric.
Așa-s de negri ochii tăi,
lumina mea.

Ghimpii

Eram copil. Mi-aduc aminte, culegeam
odată trandafiri sălbatici.
Aveau atâția ghimpi,
dar n-am vrut să-i rup.
credeam că-s muguri-
și-au să înflorească.

Te-am întâlnit apoi pe tine.
O, câți ghimpi, câți ghimpi aveai!
dar n-am voit să te despoi -
credeam c-o să-nflorească.

Azi toate astea-mi trec
pe dinainte și zâmbesc.
Zâmbesc și hoinăresc prin văi
Zburdalnic în bătaia vântului.
Eram copil.

Stalactita

Tăcerea mi-este duhul -
și-ncremenit cum stau și pașnic
ca un ascet de piatră,
îmi pare
că sunt o stalactită într-o grotă uriașă,
în care cerul este bolta.
Lin,
lin,
lin - picuri de lumină

și stropi de pace - cad neconținut
din cer
și împietresc - în mine.

Dorul

Sețos îți beau mirasma și-ți cuprind obraji
cu palmele-amândouă, cum cuprinzi
în suflet o minune.
Ne arde-apropierea, ochi în ochi cum stăm.
Și totuși tu-mi șoptești: "Mi-așa de dor de tine!"
Așa de tainic tu mi-o spui și dornic, parc-aș fi
pribeag pe-un alt pământ.

Femeie,
ce mare porți în inimă și cine ești?
Mai cântă-mi încă-o dată dorul tău,
să te ascult
și clipele să-mi pară niște muguri plini,
din care înfloresc aievea - veșnicii.

Vei plânge mult ori vei zâmbi?

Eu
nu mă căiesc,
c-am adunat în suflet și noroi-
dar mă gândesc la tine.
Cu gheare de lumină
o dimineată-ți va ucide-odată visul,
că sufletul mi-așa curat,
cum gândul tău îl vrea,
cum inima iubirii tale-l crede.
Vei plânge mult atunci ori vei ierta?
Vei plânge mult ori vei zâmbi
de razele acelei dimineți,
în care eu ți-oi zice fără umbră de căință:
"Nu știi, ca numa-n lacuri cu noroi în fund cresc nuferi?"

Melancolie

Un vânt răzleț își șterge lacrimile reci pe geamuri.
Plouă.
Tristeți nedeslușite-mi vin, dar toată durerea,
ce-o simt n-o simt în mine,

în inimă,
în piept,
ci-n picurii de ploaie care curg.
Și altoită pe ființa mea imensa lume
cu toamna și cu seara ei
mă doare ca o rană.
Spre munți trec nori cu ugerele pline.
Și plouă.

Stelelor

C-o mare de îndemnuri și de oarbe năzuinți
în mine
mă-nchin luminii voastre, stelelor
și flăcări de-adorare
îmi ard în ochi, ca-n niște candelă de jertfă.
Fiori ce vin din țara voastră îmi sărută
cu buze reci de gheață trupul.
și-nmărmurit vă-ntreb:
spre care lumi vă duceți și spre ce abisuri?
Pribeag cum sunt,
mă simt azi cel mai singuratic suflet,
și străbătut de-avânt alerg, dar nu știu - unde.
Un singur rând mi-e rază și putere:
o, stelelor nici voi n-aveți
în drumul vostru nici o țintă,
dar poate tocmai de aceea cuceriți nemărginirea.

Pașii profetului (1921)

Pan

Acoperit de frunze veștede pe-o stânca zace Pan.
E orb și e bătrân.
Pleoapele-i sunt cremene,
zadarnic cearc-a mai clipi,
căci ochii-i s-au închis - ca melcii - peste iarnă.
Stropi calzi de rouă-i cad pe buze:
unu,
doi,
trei.
Natura își adapă zeul.

Ah, Pan!

Îl văd cum își întinde mâna, prinde-un ram
și-i pipăie
cu mângâieri ușoare mugurii.

Un miel s-apropie printre tufișuri.
Orbul îl aude și zâmbește,
căci n-are Pan mai mare bucurie
decât de-a prinde-n palme-ncetișor capșorul mieilor
și de-a le căuta cornițele sub năstureii moi de lână.

Tăcere.

În juru-i peșterile cască somnoroase
și i se mută-acum și lui căscatul.
Se-ntinde și își zice:
"Picurii de roua-s mari și calzi,
cornițele mijesc,
iar mugurii sunt plini.

Să fie primăvară?"

Amurg de toamnă

Din vârful de munți amurgul suflă
cu buze roșii
în spuza unor nori
și-atâta
jăraticul ascuns
sub valul lor subțire de cenușă.

O rază
ce vine goană din apus
și-adună aripile și se lasă tremurând
pe-o frunză:
dar prea e grea povara -
și frunza cade.

O, sufletul!
Să mi-l ascund mai bine-n piept
și mai adânc,
să nu-l ajungă nici o rază de lumină:
s-ar prăbuși.

E toamnă.

Veniți după mine, tovarăși!

Veniți lângă mine, tovarăși! E toamnă,
se coace
pelinul în boabe de struguri
și-n gușe de viperi veninul.

C-un chiot vreau astăzi să-nchin
în cinstea sălbaticiei mele minuni, care pleacă
lăsându-mă singur,
cu plânsul,
cu voi,
și cu toamna.

Veniți mai aproape! - Și cel care are
urechi de-auzit să audă:
durerile nu sunt adânci decât atuncea când râd.
Să râdă deci astăzi în mine
amarul
și-n hohote mari să-și arunce pocalul în nori!

Veniți lângă mine, tovarăși, să bem!
Ha, ha! Ce licărește-așa straniu pe cer?
E cornul de lună?
Nu, nu! E un ciob dintr-o cupă de aur,
ce-am spart-o de boltă
cu brațul de fier.

Sunt beat și as vrea să dărâm tot ce-i vis,
ce e templu și-altar!
Veniți lângă mine, tovarăși! Că mâne-o să mor,

dar vă las moștenire
superbul meu craniu, din care să beți
pelin
când vi-e dor de viață,
și-otravă
când vreți să-mi urmați! - Veniți după mine, tovarăși

Vară

La orizont-departe-fulgere fără glas
zvâcnesc din când în când
ca niște lungi picioare de păianjen-smulse
din trupul care le purta.

Dogoare.

Pământu-ntreg e numai lan de grâu

și cantec de lăcuste.

În soare spicele își âin la sân grăunțele
ca niște prunci ce sug.
Iar timpul își întinde leneș clipele
și ațipește între flori de mac.
La ureche-i țârâie un greier.

În lan

De prea mult aur crapș boabele de grâu.
Ici-colo stropi de mac
și-n lan
o fată
cu gene lungi ca spicele de orz.
Ea strânge cu privirea snopii de senin al cerului
și cântă.

Eu zac în umbra unor maci,
fără dorinți, fără muștrări, fără căinți
și fără-ndemnuri, numai trup
și numai lut.
Ea cântă
și eu ascult.
Pe buzele ei calde mi se naște sufletul.

Dați-mi un trup, voi munților

Numai pe tine te am, trecătorul meu trup,
și totuși
flori albe și roșii eu nu-ți pun pe frunte și-n plete,
căci lutul tău slab
mi-e prea strâmt pentru strașnicul suflet
ce-l port.

Dați-mi un trup,
voi munților,
mărilor,
dați-mi alt trup să-mi descarc nebunia
în plin!
Pământule larg, fii trunchiul meu,
fii pieptul acestei năprasnice inimi,
prefă-te-n lăcașul furtunilor cari mă strivesc,
fii amfora eului meu îndărătnic!
Prin cosmos

auzi-s-ar atuncea măreții mei pași
și-aș apare năvalnic și liber
cum sunt,
pământule sfânt.

Când as iubi,
mi-aș întinde spre cer toate mările
ca niște vâjnoase, sălbătice brațe fierbinți,
spre cer,
să-l cuprind,
mijlocul să-i frâng,
să-i sărut sclipitoarele stele.

Când aș urî,
aș zdrobi sub picioarele mele de stâncă
bieți sori
călători
și poate-aș zâmbi.

Dar numai pe tine te am, trecătorul meu trup.

Flori de mac

În frunza de cucută amară
îmi fluier bucuriile-și-o neînțeleasă teamă
de moarte mă pătrunde,
cum vă privesc pe malul mării de secară,
flori de mac.

Aș vrea să vă cuprind,
că, nu știu cum, petalele ce le purtați
îmi par urzite
din spuma roșie
a unui cald și-nflăcărat amurg de vară.

Aș vrea să vă culeg în brațe
feciorelnicul avant,
dar vi-e atât de fragedă podoabă,
că nu-ndrăznesc,
o, nici la pieptul gândurilor mele să vă strâng.

Și-as vrea să vă strivesc,
că sunteți roșii, roșii
cum nu au putut să fie pe pământ
decât aprinșii, mari stropi de sânge ce-au căzut
pe stânci
și pe nisip în Ghetsemani de pe fruntea lui Isus,
când s-a-ngrozit de

moarte.

Tămâie și fulgi

Lumini scăpate din cuptor se zbat între pereți.
Și trupul moale ca de în curat
și părul ți l-ai uns peste-o cadelniță-n tămâie,
fir de fir,
ca să miroși la fel c-un patrafir.

Prin sat trec sanii grele de tăceri.
Cu genele ghicesc poteca sărutărilor de ieri.

Fulgi moi și grași îmi troienesc
în pace lumea ca de scrum,
și fulgi de-aramă azvârlți din cer
par clopoțeei atârnați
de gâtul pașilor de cai pe drum.

Ciobanii întârziați pe uliți simt
ca cei cari s-au culcat
au clipe de tămâie și de in
curat.

Curat.

Strigat în pustie

Cu chiotele-ți de lumina
și cu-adâncul ochilor de mare,
cu urmele în lut ce ți le lasă
nenumăratele fecioare
cutremurate-n clipa asta
de-un dor
pe minunatul tau pământ,
te chem:
vino, Lume,
vin'.
Adie-mi în urechile ganguritul de izvoare,
la cari în miez de noapte
nevăzuti de nimeni strugurii
desprinși de vițe ți s-adună
să-și umple boabele de must,
și-apoi-cu dărnicia ta de moarte
vino,
Lume,
vin'.
Și răcorește-mi

fruntea-nfierbântată
ca nisipul dogorat
pe care calcă-ncet, încet
prin pustie un profet.

Moartea lui Pan

I **Pan către nimfă**

Cu strai de broască-n păr răsai din papură,
o undă
vrea să te cuprindă și nisipuri prind să fiarbă.
Ca dintr-o nevăzută amforă rotundă
îți verși mlădie trupul gol în iarbă.

Și vâna de la tâmpile îmi zvâcnește
ca gușa unei leneșe șopârle
ce se prăjește-n soare,
mișcarea ta mi-adie murmur de izvoare.

Ca pânea caldă eu te-aș frânge,
mișcarea ta mi-azvârle clipe dulci în sânge.

Nisipuri prind să fiarbă.

Vară,
soare,
iarbă!

II **Zeul așteaptă**

Prin miriște se joacă
șoareci și viței,
iar vițele de vie
țin în palme
brotăcei.
C-o păpădie
între buze
o aștept
să vie.
Nu vreau decât
să-mi port curate
degetele răsfirate
prin părul ei,
prin părul ei
și-apoi prin nori

s-adun din ei
ca dintr-un caier
fulgerele-aşa cum toamna
strângi din aer
funigei.

III

Umbra

Pan rupe faguri
în umbra unor nuci.

E trist:
se înmulţesc prin codri mănăstirile,
şi-l supără sclipirea unei cruci.

Zboară-n jurul lui lăstunii
şi foile de ulm
răstălmăcesc o toacă.
Subt clopot de vecerne Pan e trist.
Pe-o căărăuie trece umbra
de culoarea lunii
a lui Crist.

IV

Pan cântă

Sunt singur şi sunt plin de scai.
Am stăpânit cândva un cer de stele
şi lumilor
eu le cântam din nai.
Nimicul îşi încoardă struna.
Azi nu străbate-n grotă mea
nici un străin,
doar salamandrele pestrite vin
şi câteodată:

Luna.

V

Păianjenul

Gonit de crucile sădite pe cărări
Pan
s-ascunse într-o peşteră.
Razele fără de-astâmpăr se-mbulzeau
şi se-mpingeau cu coatele s-ajungă pân' la el.
Tovarăşi nu avea,
doar un păianjen singurel.
Iscoditor, micuţul îşi ţesuse mreaja de mătase
în urechea lui.

Și Pan din fire bun
prindea fânțari celui din urmă prieten ce-i rămase.

Treceau în goană toamne cu căderi de stele.

Odată zeul își cioplea
un fluier din nuia de soc.
Piticul dobitoc
i se plimba pe mână.
Și-n scăpărări de putregai
Pan descoperi mirat
că prietenul avea pe spate-o cruce.
Bătrânul zeu încremeni fără de grai
în noaptea cu căderi de stele
și tresări îndurerat,
păianjenul s-a-ncreștinat.

A treia zi și-a-nchis coșciugul ochilor de foc.
Era acoperit cu promoroacă
și-amurgul cobora din sunetul de toacă.
Neisprăvit rămase fluierul de soc.

Către cititori

Aici e casa mea. Dincolo soarele și grădină cu stupi.
Voi treceți pe drum, vă uitați printre gratii de poartă
și așteptați să vorbesc. - De unde să-ncep?
Credeți-mă, credeți-mă,
despre orișice poți să vorbești cât vrei:
despre soartă și despre șarpele binelui,
despre arhanghelii cari ară cu plugul
grădinile omului,
despre cerul spre care creștem,
despre ură și cădere, tristețe și răstigniri
și înainte de toate despre marea trecere.
Dar cuvintele sunt lacrimile celor ce ar fi voit
așa de mult să plânga și n-au putut.
Amare foarte sunt toate cuvintele,
de-aceea - lăsați-mă
să umblu mut printre voi,
să vă ies în cale cu ochii închiși

Psalm

O durere totdeauna mi-a fost singurătatea ta ascunsă,
Dumnezeule, dar ce era să fac?
Când eram copil mă jucam cu tine

și-n închipuire te desfăceam cum desfaci o jucărie.
Apoi sălbăticia mi-a crescut,
cântările mi-au pierit,
și fără să-mi fi fost vreodată aproape
te-am pierdut pentru totdeauna
în țărână, în foc, în văzduh și pe ape.

Între răsăritul de soare și-apusul de soare
sunt numai țină și rană.
În cer te-ai închis ca-ntr-un coșciug.
O, de n-ai fi mai înrudit cu moartea
decât cu viața,
mi-ai vorbi. De-acolo unde ești,
din pământ ori din poveste mi-ai vorbi.

În spinii de-aci, arată-te, Doamne,
să știu ce-aștepți de la mine.
Să prind din văzduh sulița veninoasă
din adânc azvârlită de altul să te rănească subțiri aripi?
Ori nu dorești nimic?
Ești muta, neclintita identitate
(rotunjit în sine a este a),
nu ceri nimic. Nici măcar rugăciunea mea.

Iată, stelele intră în lume
deodată cu întrebătoarele mele tristeți.
Iată, e noapte fără ferestre-n afară.
Dumnezeule, de-acum ce mă fac?
În mijlocul tău mă dezbrac. Mă dezbrac de trup
ca de-o haină pe care-o lași în drum.

În marea trecere

Soarele-n zenit ține cântarul zilei.
Cerul se dăruiește apelor de jos.
Cu ochi cuminți dobitoace în trecere
își privesc fără de spaimă umbra în albi.
Frunzare se boltesc adânci
peste o-ntreagă poveste.

Nimic nu vrea să fie altfel decât este.
Numai sângele meu strigă prin păduri
după îndepărtata-i copilărie,
ca un cerb bătrân
după ciuta lui pierdută în moarte.

Poate a pierit subțiri stânci.
Poate s-a cufundat în pământ.

În zadar i-aștept veștile,
numai peșteri răsună,
pâraie se cer în adânc.

Sânge fără răspuns,
o, de-ar fi liniște, cât de bine s-ar auzi
ciuta călcând prin moarte.

Tot mai departe sovăi pe drum -
și, ca un ucigaș ce-astupă cu năframă
o gură învinsă,
închid cu pumnul toate izvoarele,
pentru totdeauna să tacă,
să tacă.

Pluguri

Prietene crescut la oraș
fără milă, ca florile în fereastră,
prietene care încă niciodată n-ai vazut
câmp și soare jucând subt peri înfloriți,
vreau să te iau de mână,
vino să-ți arăt brazdele veacului.

Pe dealuri, unde te-ntorci,
cu ciocuri înfipite-n ogor sănătos,
sunt pluguri, pluguri, nenumarate pluguri:
mari păseri negre
ce-au coborât din cer pe pământ.
Ca să nu le sperii -
trebuie să te apropii de ele cântând.

Vino-încet.

Călugărul bătrân îmi șoptește din prag

Tinere care mergi prin iarba schițului meu,
mai este mult pân-apune soarele?

Vreau să-mi dau sufletul
deodata cu șerpii striviți în zori
de ciomegele ciobanilor.
Nu m-am zvârcolit și eu în pulbere ca ei?

Nu m-am sfredelit și eu în soare ca ei?

Viața mea a fost tot ce vrei,
câteodată fiara,
câteodată floare,
câteodată clopot-ce se certa cu cerul.

Azi tac aici, și golul mormântului
îmi sună în urechi ca o talangă de lut.
Aștept în prag răcoarea sfârșitului.
Mai este mult? Vino, tinere,
ia țărâna în pumn
și mi-o presară pe cap în loc de apă și vin.
Botează-mă cu pământ.

Umbra lumii îmi trece peste inima

Bunătate toamna

Pomi suferind de gălbinare ne ies în drum.
O minune e câteodată boala.
Pătrunse de duh,
fetele-și lungesc ceara,
dar nimeni nu mai caută vindecare.

Toamna surâzi îngăduitor pe toate cărările.
Toamna toți oamenii încap laolaltă.
Iar noi cei altădat-atât de răi
azi suntem buni, parcă am trece fără viață
prin aurore subpământeste.

Porțile pământului s-au deschis.
Dați-vă mâinile pentru sfârșit:
îngeri au cântat toată noaptea,
prin păduri au cântat toată noaptea
că bunătatea e moartă.

Din cer a venit un cântec de lebădă

Din cer a venit un cântec de lebădă.
Îl aud fecioarele ce umblă cu frumuseți desculțe
peste muguri. Și pretutindeni îl aud eu și tu.

Călugării și-au închis rugăciunile
în pivnițele pământului. Toate-au încetat
murind sub zăvor.

Sângeram din mâni, din cuget și din ochi.
În zadar mai cauți în ce-ai vrea să crezi.
Țărâna e plină de zumzetul tainelor,
dar prea e aproape de călcâie
și prea e departe de frunte.
Am privit, am umblat, și iată cânt:
cui să mă-nchin, la ce să mă-nchin?

Cineva a-nveninat fântânile omului.
Fără să știu mi-am muiat și eu mânilor
în apele lor. Și-acuma strig:
O, nu mai sunt vrednic
Să trăiesc printre pomi și printre pietre.
Lucruri mici,
lucruri mari,
lucruri sălbătice - omorâți-mi inima!

Sufletul satului

Copilo, pune-ți mânilor pe genunchii mei.
Eu cred că veșnicia s-a născut la sat.
Aici orice gând e mai încet,
și inima-ți zvâcnește mai rar,
ca și cum nu ți-ar bate în piept,
ci adânc în pământ undeva.
Aici se vindecă setea de mântuire
și dacă ți-ai sângerat picioarele
te așezi pe un podmol de lut.

Uite, e seară.
Sufletul satului fâlfâie pe lângă noi,
ca un miros sfios de iarbă tăiată,
ca o cădere de fum din streșini de paie,
ca un joc de iezi pe morminte înalte

Amintire

Unde ești astăzi nu știu.
Vulturii treceau prin Dumnezeu deasupra noastră.
Alunec în amintire, e-așa de mult de-atunci.
Pe culmile vechi unde soarele iese din pământ
privirile tale erau albastre și-nalte de tot.
Zvon legendar se ridică din brazi.
Ochi atotînțelegător era iezerul sfânt.
În mine se mai vorbește și astăzi despre tine.
Din gene, ape moarte mi se preling.

Ar trebui să tai iarba,
ar trebui să tai iarba pe unde-ai trecut.
Cu coasa tăgăduirei pe umăr
în cea din urmă tristețe mă-ncing.

Cuvântul din urmă

Arendas al stelelor,
străvechile zodii
mi le-am pierdut.
Viață cu sânge și cu povești
din mâini mi-a scăpat.
Cine mă-ndrumă pe apă?
Cine mă trece prin foc?
De păseri cine mă apără?

Drumuri m-au alungat,
De nicăieri pământul
nu m-a chemat.
Sunt blestemat!

Cu cănele și cu săgețile ce mi-au rămas
mă-ngrop,
la rădăcinile tale mă-ngrop,
Dumnezeule, pom blestemat.

Biografie

Unde și când m-am ivit în lumină nu știu,
din umbră mă ispitesc singur să cred
că lumea e o cântare.
Străin zâmbind, vrăjit suind,
în mijlocul ei mă-mplinesc cu mirare.
Câteodată spun vorbe cari nu mă cuprind,
câteodată iubesc lucruri cari nu-mi răspund.
De vânturi și isprăvi visate îmi sunt
ochii plini,
de umblat umblu ca fiecare:
când vinovat pe coperișele iadului,
când fără păcat pe muntele cu crini.
Închis în cercul aceleiași vetre
fac schimb de taine cu strămoșii,
norodul spălat de ape subț pietre.
Seara se-ntâmplă mulcom s-ascult
în mine cum se tot revarsă
poveștile sângelui uitat de mult.

Binecuvânt pânea și luna.
Ziua trăiesc împrăștiat cu furtuna.

Cu cuvinte stinse în gură
am cântat și mai cânt marea trecere,
somnia lumii, îngerii de ceară.
De pe-un umăr pe altul
tăcând îmi trec steaua ca o povară.

Somn

Noapte întreagă. Dănuiesc stele în iarbă.
Se retrag în pădure și-n peșteri potecile,
gornicul nu mai vorbește.
Buhe șure s-așază ca urne pe brazi.
În întunericul fără de martori
se liniștesc păsări, sânge, țară
și aventuri în cari veșnic recazi.
Dănuie un suflet în adieri,
fără azi,
fără ieri.
Cu zvonuri surde prin arbori
se ridică veacuri fierbinți.
În somn sângele meu ca un val
se trage din mine
înapoi în părinți.

Paradis în destrămare

Portarul înaripat mai ține întins
un cotor de spadă fără de flăcări.
Nu se luptă cu nimeni,
dar se simte învins.
Pretudindeni pe pajiști și pe ogor
serafimi cu păr nins
însetează după adevăr,
dar apele din fântâni
refuză gălețile lor.
Arând fără îndemn
cu pluguri de lemn,
arhanghelii se plâng
de greutatea aripelor.
Trece printre sori vecini
porumbelul sfântului duh,

cu pliscul stinge cele din urmă lumini.
Noaptea îngerii goi
zgribulind se culcă în fân:
vai mie, vai ție,
păianjeni mulți au umplut apa vie,
odată vor putrezi și îngerii sub glie,
țărâna va seca poveștile
din trupul trist.

Noapte extatică

Adânc subț batrânele
verzile zodii -
se trag zăvoarele,
se-nchid fântânile.

Așeza-ți în cruce
gândul și mâinile.
Stele curgând
ne spală tarânilor.

Tăgăduiri

Arbori cu crengi tăgăduitor aplecate
fac scoarță în jurul unui launtric suspin.
Pe toate potecile zilei
cu surâs tomnatic
Cristoși înalți pe cruci de arin.

Grele din înălțime cad ciocârlii
ca lacrimi sunătoare ale dumnezeirei peste ogor.
Pe drumuri pornit
iscodesc semnele
întregului rotund depărtat:
pretutindeni e o tristețe. E o negare. E un sfârșit.

Pe urmele mele coapte
moartea își pune sărutul galben
și nici un cântec nu mai îndeamnă
să fiu încă o dată.
Fac un pas și șoptesc spre miazănoapte:
Frate, trăiește tu, dacă vrei.
Mai fac un pas și șoptesc spre miazăzi:
Frate, trăiește tu dacă vrei.
Din sângele meu nu mai e nimeni chemat
Să-și ia începutul trairilor

nu, nu mai e nimeni chemat.

Pe caile vremii se duc și vin
cu pas adânc ca de soartă
albe fecioare și negre fecioare:
îndemnuri cerești
să fim încă o dată,
să fim încă de o mie de ori
să fim, să fim!
Dar eu umblu lângă ape cântătoare
și cu fața-ngropată în palme - mă apar:
eu nu! Amin.

Încheiere

Frate, o boală învinsă ți se pare orice carte.
Dar cel ce ți-a vorbit e în pământ.
E în apă. E în vânt.
Sau mai departe.

Cu foaia această închid porțile și trag cheile.
Sunt undeva jos sau undeva sus.
Tu stinge-ți lumânarea și-ntreabă-te:
taina trăită unde s-a dus?

Ți-a mai rămas în urechi vreun cuvânt?
De la basmul sângelui spus
întoarce-ți sufletul către perete
și lacrima către apus.

Lumina de ieri

Caut, nu știu ce caut. Caut
un cer trecut, ajunul apus. Cât de-aplecată
e fruntea menită-nălțărilor altădată!

Caut, nu știu ce caut. Caut
aurore ce-au fost, tâșnitoare, aprinse
fântâni - azi cu ape legate și-nvinse.

Caut, nu știu ce caut. Caut
o oră mare rămasă în mine fără făptură
ca pe-un ulcior mort o urmă de gură.

Caut, nu știu ce caut. Subt stele de ieri,

subt trecutele, caut
lumina stinsă pe care-o tot laud.

Cântăreți bolnavi

Purtăm fără lacrimi
o boală în strune
și mergem de-a pururi
spre soare-apune.

Ni-e sufletul spadă
de foc stinsă-n teacă.
Ah iarăși și iarăși
cuvintele seacă.

Vânt veșnic răsună
prin cețini de zadă.
Purces-am în lume
pe punți de baladă.

Străbatem amurguri
cu crini albi în gură.
Închidem în noi un
sfârșit sub armură.

Purtăm fără lacrimi
o boală în strune
și mergem de-a pururi
spre soare-apune.

Răni ducem - izvoare -
deschise subt haină.
Sporim nesfârșirea
c-un cântec, c-o taină.

Întrebări către o stea

Stea care subt carul cel mare abia licărești
nedumerită-ntre șapte lumini, a cui stea ești?

Ești steaua lui Verde-mpărat - duhul nemântuit?
Ce sărbătoare scutești? Ce ceas împlinit?

Aperi un mare mormânt, sau vreo apă vindecătoare?

Păzești un norod, o cetate, sau numai o floare?

Peste ce suflet, peste ce sfinte recolte
veghezi mistuită subt vinete bolte?

De ești a mea, păzindu-mi anul și vatra,
n-aruncă nimenea după tine cu piatra?

La cumpăna apelor

Tu ești în vară, eu sunt în vară. În vară pornită
către sfârșit, pe multe-amândoi la cumpăna apelor.
Cu gând ducăuș - mângâi părul pământului.
Ne-aplecăm peste stânci, subt albastrul neîmplinit.

Privește în jos! Privește-ndelung, dar să nu vorbim.
S-ar putea întâmpla să ne tremure glasul.
Din poarta-nălțimei și până-n vale
îmbătrânește, ah, cât de repede, apa. Și ceasul.

E mult înapoi? Atâta e și de-acum înainte
cu toate că mult mai puțin o să pară.
Ne-ascundem - stîns arzând - după năluca de vară.
Ne-nchidem inima după nespuse cuvinte.

Poteca de-acum coboară ca fumul
din jertfa ce nu s-a primit. De-aici luăm iarăși drumul
spre țarna și valea trădate-nmiit
pentru-un cer chemător și necucerit.

Țară

Pe dealuri se-naltă solare
podgorii albastre și sonde.
Râuri spre alte semînții
duc slava bucatelor blonde.

Țara și-a-mpins hotarele
toate până în cer.
Pajuri rotesc - minutare în veșnicul ceas -
peste câmp și oier.

Fluturând în vesminte
de culoarea sofranului,
ard fetele verii ca steaguri
în vântul și-n răssetul anului.

La curțile dorului

Prin vegherile noastre - site de in -
vremea se cerne, și-o pulbere albă
pe tâmpile s-așază. Aurorele încă
se mai aprind, și-asteptam. Asteptam
o singură oră să ne-mpărtășim
din verde imperiu, din raiul sorin.
Cu linguri de lemn zăbovim lângă blide
lungi zile pierduți și străini.
Oaspeți suntem în tinda noii lumini
la curțile dorului. Cu cerul vecini
cu toate că mult mai puțin o să pară.
Așteptam să vedem prin columne de aur
Evul de foc cu steaguri pașind,
și fiicele noastre ieșind
sa pună pe frunțile porților laur.

Din când în când câte-o lacrim-apare
și fără durere se-ngroașă pe geană.
Hrănim cu ea
Nu știm ce firavă stea.

Cântec pentru anul 2000

Vulturul ce rotește sus
va fi atunci de mult apus.

Lângă Sibiu, lângă Sibiu, prin lunci
numai stejarii vor mai fi și atunci.

Mai aminti-mă-vă un trecător
vreunui străin, sub ceasul lor?

Nu cred să mă vestească cineva
căci basmul ar începe-așa:

Pe-aici umblă și el și se-ntorcea mereu,
contimporan cu fluturii, cu Dumnezeu.

Suprema ardere

Ard molcom lumânările
de ceară în sfeșnice.
un tâlc s-alege sibilin
prin umbrele veșnice.

Pe vetre și în capiste
ș-atâta jeraticul.
S-aprinde ambra pentru zei,
și mirtul, sălbaticul.

Și arde untdelemnul în
opăitul cu toarte,le,
pentru vieți ce vor veni,
dar și pentru moarte,le.

Dacă lumina ar cânta
vărsându-și puzderia
noi am vedea cum cântecul
consuma materia.

În noapte undeva mai e

În noapte undeva mai e
tot ce-a fost și nu mai e,
ce s-a mutat, ce s-a pierdut
din timpul viu în timpul mut.
În Hades e - tot ce-a trecut
Din aheronticul ținut
vin toate amintirile.
În Hades e - tot ce-a trecut
prierii și iubirile.

Văzduhul semințe mișca

În ceasul acela pe-a muntelui coamă -
unde-adăstarăm sub brazi,
nimiciți de arzândul albastru
din clara preziua de toamnă -
Tu adormiseși pătrunsă de soare
mie alături, în șură de cetini.
În şuier venind din adâncuri
arar ca un val de răcoare.

În valea lăsată în urmă se stinse,
de mult și ultimul zvon.
O frunză de fag ca o flacăără-n păr ți se-oprise.
Rotind, în descândere, frunza visă
ca-n an mai putea înc-o dată
podoabă să fie de foc altui pom.
Pe munte, pe coamă, se stinse
de mult și ultimul zvon.

Diafane, semințe întrăripate,
pe invizibile fire,
zburau peste noi - din veac în altul purtate.
Așa ne încearcă îndemn câteodată
spre crudă, spre sacra uimire.
Mai are încă - mai are substanță natură.
și-n asta nespusă risipă
a-nchipuirii dintre o clipă și altă clipă,
totul nu poate să fie amăgire.

Văzduhul semințe mișca
spre ținte doar undeva-n mituri
întrezărite.
Și-n timp ce tu surâdeai, ca-n rituri
ți-am pus un sărut în mijlocul palmei -
niciodată tu nu vei afla! -
ți-am pus un sărut în calda paloare din palmă
pe linia vieții, ce se-alegea.

Glas în paradis

Vino să ședem subț pom.
Deasupra-i încă veac ceresc.
În vântul adevărului,
în marea umbr-a mărului,
vreau părul să ți-l despletesc
să fluture ca-n vis
către hotarul pământesc.

Ce grai în sânge am închis?
Vino să ședem subț pom,
unde ceasul fără vină
cu șarpele se joacă-n doi.
Tu ești om, eu sunt om.
Ce grea e pentru noi
osânda de a sta-n lumină!

Umblăm pe câmp fără popas

Umblăm pe câmp fără popas
sub zodii prin târziul ceas.
Hotare, veac, tărâm s-au șters.
Mai suntem noi și-un univers.

Pierdem în noapte, rând pe rând,
tot ce sub noi era pământ.
Și mergem iar în gând, la pas.
Un cer deasupra ne-a rămas.

Vreo stea când cade din țării,
fără să vrei, spre ea te ții
și poala-ți potrivești, s-o prinzi.
Lucirea numai i-o cuprinzi.

Și cumpănim ce e, ce-a fost.
Noroc înalt, pornit cu rost,
ne-ntâmpină de sus prin vânt,
să nu ne-ajungă-n văi nicicând.

Cântecul focului

În fabula verde și calda-a naturii
tu crengi ai, iubito, nu brațe,
și muguri îmbii, cu mlăditele prinzi.
Descânzi dintr-un basm vegetal, al răsirii ?
Ia seamă să nu te aprinzi
cum se-ntâmplă adesea cu lemnul pădurii.
În chipuri atâtea, flacăra-ntâmpină pasul
oricarei fapturi pământene,
și drumul i-atine și ceasul.

Îmi spui:
"Nimic nu s-aprinde, și nimeni, de raza de luna".
Și-n galeș surâs înflorești mulțumita, crezând
că sorții îi stai împotriva, oricând,
c-o sagalnică vorba.
Îngădui răspuns înălțat peste timp, peste loc?
Fapte, o, câte-aș putea înșira,
ciudate-ntâmplări risipite prin cronici,
marturii de legendă, ce-arată
că sunt cu puțința și un asemenea foc,
și asemenea arderi.

Ia totul scânteie din toate. Tâmpla s-aprinde
de tâmpla, și piatra de piatră.
O stea nevăzută ia foc în cădere, din gerul
văzduhului. Arde-n armură, sub zea cavalerul,

femeie învinsă, minune fără vesminte, strângând
lânga vatra,
Și-aprind licurici, ei însuși, din dragoste rugul.
Iubirea tâsnește din țărâna și face pământului aură
s-ajungă-n țării, s-acopere crugul.

Rareori numai, sfârșitul nu e cenușă.
Cât e întinsul și-naltul luminii,
dumnezeu singur arde suav câteodată prin tufe
fără de-a mistui. El crută și mângâie spinii.
Altfel noi ardem, iubito. Altfel ne este ardoarea.
Cât e întinsul, cât e înaltul,
noi ardem și nu ne iertăm,
noi ardem, ah, cu cruzime-n văpăi
mistuindu-ne unul pe altul.

Strofe de-a lungul anilor

Când prin oraș calci lin pe străzi
sămânța ulmilor, și-n mers
în adevăruri limpezi crezi -
mai e nevoie de vreun vers?

Când mușchiul de pădure mult
ne-alină-n vară verde dor
și glasul picurat ți-ascult -
mai e nevoie de-un izvor?

Când în bătaia vântului
mlădie umbli pe colnic,
pe-ntinderea pământului
mai e nevoie de vreun spic?

Când între lipsă și prisos
ne bucurăm de câte sunt
și cântă pe subt glij un os -
mai e nevoie de cuvânt?

Când îți ghicesc arzândul lut
cum altul de Tanagra nu-i,
din miazănoapte până-n sud
mai e nevoie de statui?

Când hoinărind, alătura,
noi mână-n mână ne găsim
cu ochii la aceeași stea -
mai e nevoie de destin?

Iubire

Iubești - când ulciorul de-aramă
se umple pe rând, de la sine
aproape, de flori și de toamnă,
de foc, de-anotimpul din vine.

Iubești - când suavă icoana
ce-ți faci în durere prin veac
o ții înrămată ca-n rana
străvechiului verde copac.

Iubești - când sub timpuri prin sumbre
vâltori, unde nu ajung sorii,
te-avânți să culegi printre umbre
bălaiul surâs al comorii.

Iubești - când simțiri se deșteaptă
că-n lume doar inima este,
că-n drumuri la capăt te-așteaptă
nu moartea, ci altă poveste.

Iubești - când întreaga făptură,
cu schimbul, odihnă, furtună
îți este-n aceeași măsură
și lavă pătrunsă de lună.

A fost cândva pământul străveziu

A fost cândva pământul nostru straveziu
ca apele de munte-n toate ale sale,
în sine îngănând izvodul clar și viu.
S-a-ntunecat apoi lăuntric, ca de-o jale,
de bezne tari ce-n nici un grai nu se descriu.
Aceast-a fost când o sălbatică risipă
de frumuseți prilej dădu întâia oară
păcatului să-și facă pe sub arbori cale?

Nu pot să știu ce-a fost prin vremi, odinioară,
știu doar ce văd: sub pasul tău, pe unde treci
sau stai, pământul înc-o dată, pentr-o clipă,
cu morții săi zâmbind, se face străveziu.
Ca-n ape fără prunduri, fabuloase, reci,
arzând se văd minuni - prin lutul purpuriu

Ce aude unicornul

Prin lumea poveștilor
zumzetul veștilor.

Prin murmurul mărilor
plânsetul țărilor.

Prin lumea aievelor
cântecul Evelor.

Prin vuietul timpului
glasul nimicului.

Prin zvonul eonului
bocetul omului.

Catrenele fetei frumoase

I

Deoarece soarele nu poate să apună
făr' de a-și întoarce privirea după fecioarele
cetății, mă-ntreb:
de ce-as fi altfel decât soarele?

II

O fată frumoasă e
O fereastră deschisă spre paradis.
Mai verosimil decât adevărul
e câteodată un vis.

III

O fată frumoasă e
lutul ce-și umple tiparele,
deșăvârșindu-se pe-o treaptă
unde poveștile așteaptă.

IV

Ce umbră curată
aruncă-n lumină o fată!
E aproape ca nimicul,
singurul lucru fără de pată.

V

O fată frumoasă e
a traiului ceriște,
cerul cerului,

podoabă inelului.

VI

Frumsețe din frumsețe te-ai ivit
întruchipată fără veste,
cum "într-o mie și una de nopți"
povestea naște din poveste.

VII

O fată frumoasă e
o închipuire ca fumul,
de ale cărei tălpi, când umblă,
s-ar atârna țărna și drumul.

VIII

O fată frumoasă e
mirajul din zariste,
aurul graiului,
lacrima raiului.

IX

O fată frumoasă e
cum ne-o arată soarele:
pe cale veche o minune nouă,
curcubeul ce sare din rouă.

X

Tu, fată frumoasă, vei rămânea
tărâmului nostru o prelungire
de vis, iar printre legende
singura adevărată amintire.

Catrenele dragostei

Dragă-mi este dragostea
bântuită de sprâncene,
de sprâncene pământene,
lungi, pieziș-răsăritene.

Dragă-mi este dragostea,
soarele din an în veac,
dragostea ce poartă-n ea

moarte-ades și-ades un leac.

Spune-se că-n holdă coaptă
macul îl dezbraci c-o șoaptă.
Dragă-mi este dragostea
care zice: nu și da.

Dragă-mi este dragostea,
mare face inima,
mare pe cât lumea-zare,
mică pe cât lacrima.

Dragă-mi este dragostea
care face stea și stea
din pământurile noastre -
prin poienile albastre.

Sângele își știe visul.
Dragă-mi este dragostea
cu-nălțimile și-abisul
și cu ce mai are-n ea.

Dragă-mi este dragostea -
locului nu pot s-o țin,
căci frumsețea ei dispare
în frumsețile-i ce vin.

Dragă-mi este dragostea,
dragă uneori furtuna
și-un păcat pe care-l arde
pe la miezul nopții luna.

Din aleanul trupului
sufletul se naște.
Dragă-mi este dragostea
ce de ani mă paște.

Dragostea ne-o țină zeii,
să ne-ncânte funigiei
ca urzeala inului
firele destinului.

Drumetie

Popas în iarbă de neuitat.
C-o sărutare, pe-a vieții măsură,
îmi stingi în gură toate numele
ce din alean ți-am dat.

Pornim pe urmă iar
ca două vârtejuri de vară pe drum.
Ne suntem dar pentru dar
și nu ne mai spunem nicicum.

Ne place să umblăm
ca întrupările fumului,
să încâlcim mătasea pământului
cu țintele drumului.

Înscripție pe o casă nouă

Toate stau la locul lor,
stă păianjenul în plasă
ca-ntr-o lume de mătasă.
Nu-l încearcă nici un dor
din ocolul lui să iasă.

Toate stau la locul lor:
piatră, floare și ulcior,
vatră și amnar și iască.
Asta-i legea tuturor:
Zări să-și facă din pridvor,
să se simtă bine-acasă.

Iarbă

Iunie este
Verde poveste.
Iures sporește.
Iarba mai crește.

Ziua a șasea,
Sâmbăta ierbii.
Crește mătasea,
N-o calcă cerbii.

Cresc ale ierbii
Fire albastre
Pân' la-nălțimea
Inimii noastre.

Asta-i măsura,
Pune natura
Luncilor margini,

Lege-n paragini.

Vin curcubeie
Rouă să beie,
Seva vieții
Și-a dimineții.

Praful din spice,
Traiului strajă,
Stă ca o vrajă
Moarte să strice.

Vremea priește
Inimii, ierbii.
Ragă și cerbii!
Stai și privește!

Câte anume
Fete în lume
Are și-arată
Iarba cu artă:

Dulci și frumoase
Linii de coapse,
Linii de fete,
Mintea să-mbete.

Fete ce lesne -
Trupuri și glezne -
Ierbii le-asameni.
Nu mai sunt oameni.

Cântec în doi

Și vine toamna iar'
ca dup-un psalm aminul.
Doi suntem gata să gustăm
cu miere-amestecat veninul.

Doi suntem gata s-ajutăm
brindușile ardorii
să înflorească iar' în noi
și-n toamna-aceasta de apoi.

Doi suntem, când cu umbra lor
ne împresoară-n lume norii.

Ce gânduri are soarele cu noi --
nu stim, dar suntem doi.

Oglinda din adânc

Când mă privesc într-o fântână
mă văd cu-adevărat în zi
așa cum sunt și-am fost și-oi fi.

Când mă privesc într-o fântână
ghicesc în fața mea bătrână
cum ceruri și pământ se-ngână.

Când mă privesc într-o fântână
știu că-n adâncuri foste mume
îmi țin oglindă, ochi de lume.

Când mă privesc într-o fântână
îmi văd și soarta, uit de nume.

Lauda suferinței

Atâția dintre semeni nu prea știu
ce să înceapă-n zori cu suferința.
Ei nu-și dau seama nici spre seară de prilejul
chemat să-nalțe mersul, cunoștința.

Suferința poate fi întuneric, tăciune în inimă,
pe frunți albastru ger,
pe coapsă ea poate fi pecete arsă cu fier,
în bulgăre de țărână
o lacrimă sau sâmbure de cer.

Nu mai calcă pe pământ
cine calcă-n suferință.
Ea schimbă la față argila, o schimbă în duh
ce poate fi pipăit, duios, cu știință.

Tată, carele ești și vei fi,
nu ne despoia, nu ne sărăci,
nu alunga de pe țărâmurile orice suferință.
Alungă pe aceea doar care destramă,
dar nu pe-aceea care întărește
ființa-ntru ființă.

Fă ca semenii noștri,

de la oameni la albine,
de la-nvingători la biruiți,
de la-ncoronați la răstigniți, să ia aminte
că există pretutindeni și această suferință,
până astăzi și de-acum înainte
singura legătură între noi și tine.